

Szlukevényi Katalin

Baráti játszma

Nézd, elefántokkal nem lehet sakkozni:
ilyen súlyos figurákat úgyse bírsz
szimultán mozgatni. Számúzted magad
a bástyáid közül, vezéred bujdosik,
és a gyalogjaid helyben toporognak.
Tudom, ne szóljak bele, hiába látom
át a táblát, mégse játszhatok helyetted,
kibicnek kuss, csak hát az elefántok
emlékeznek minden lépésedre, s így előre
tudják a következőt: ez így unalmas.
Tudod mit? Hagyjuk, legyen igazad:
elefántokkal nem lehet sakkozni.

Lóg

Hosszú eső, esernyők alatt árnyak
vonulnak lent, három hétig nem látlak,
feszült vásznak sora sötéten fénylik,
hosszú eső, nem látlak három hétig,
hosszú napok, hetek, lassan peregnek,
esőmormolás, ez még csak a kezdet,
lesz hosszabb, rosszabb, fényesebb, sötétebb,
sosemvolt kezdet, sosenemlesz végzet.

Fázik a kezem

Lassan itt a kesztyűk ideje,
vakító őszi napsütés helyett
ködökbe, kabátokba burkolózunk,
sejtelmes szürkék mélyére bújt testek
között egy-egy szó arany cikkanása
mindhiába, a vastag falakon
úgysem jut át, ki-ki jól begubózik
saját magába. Egyre jobban fázom.